

ragraffer; men atter her mener jeg, at man maa tage Hensyn til det Røre, der før Tiden er i Sønderjylland, vi maa tage Hensyn til de stærke Ønsker, vi møder dernede fra. Det er rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at det var efter et Ønske fra Sønderjydernes Side, at denne Bestemmelse i 1922 blev optaget i Loven, men Forholdet ligger jo nu saaledes, at Ønsket om at beholde denne Bestemmelse er om muligt endnu stærkere den Dag i Dag, end da Loven i 1922 var fremme. Jeg haaber, da det kun drejer sig om Betragtningen af, at Bestemmelsen er overflødig, vi da vil kunne naa til Enighed paa dette Punkt. I øvrigt takker jeg den højtærede Minister for Tilsagnet om Forhandlingsvillighed.

Holger Andersen: Det ærede Medlem Hr. Nis Nissen beskæftigede sig indledende en hel Del med de første Udtalelser, jeg fremsatte her i Eftermiddags, og det ærede Medlem fandt, at det i og for sig havde været interessant at høre paa den Fremstilling, jeg havde givet af det kielske Konsistoriums Forhold ved Oprettelsen af Grundbogen i Firserne; men, sagde han, han kunde ikke se, hvilken Betydning egentlig Konsistoriet havde i disse Forhold. Hvis jeg forstod det ærede Medlem rigtigt, var det Indtryk, det ærede Medlem havde faaet, dette, at man fra Konsistoriums Side fandt det ønskeligt, at saadanne Grundbogsblade blev oprettet for de kirkelige Institutioners Vedkommende for de Grundstykker, de ejede, fordi det vilde skabe en Lettelse i Forvaltningen o. s. v. Jeg lagde megen Vægt paa og ønsker at gøre det endnu en Gang, at man fra Konsistoriets Side hævdede, at selvfølgelig var der i og for sig ikke nogen som helst Tvivl om de kirkelige Ejendomsforhold dernede, men at Oprettelsen af Grundbogsblade for de kirkelige Institutioners Vedkommende udtrykkeligt var et sikkert Middel til Modvirkning af Tvivl, Fordunkling og lignende i Fremtiden. Det endte med, at man ingenlunde nøjedes med at finde dette ønskeligt fra den øverste kirkelige Myndigheds Side, men at man, efter at man Gang paa Gang indtrængende havde henstillet til de enkelte Sognemenigheder at holde sig Konsistoriets Paalæg efterrettelig, ligefrem gjorde det til et Paabud og krævede fra den øverste kirkelige Myndigheds Side, at disse specielle Grundbogsblade for de kirkelige Institutioner *skulde* oprettes. Jeg kan ikke se rettere, end at dette, naar man holder sig hele den historiske Udvikling i Sønderjylland for Øje, er i Virkeligheden den sidste, klare, utve-

tydige Besegling af Ejendomsforholdet, og man kan ingenlunde, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen senere i en Bemærkning gjorde, sige, at man i 1919 først havde anført dette, at det var Grundbogen, i hvilken Ejendomsretten var fastslaaet, men senere, da man saa opdagede, at noget tilsvarende var Tilfældet heroppe, havde man forladt denne Argumentation — det var noget i den Retning, det ærede Medlem udtalte. Thi man kan ingenlunde sammenligne de retlige Virkninger, som Oprettelsen af Grundbogsblade er, med en eller anden Notering i Realregisteret heroppe. Der er overordentlig stor retlig Forskel.

Det ærede Medlem Hr. Nis Nissen sagde nogle faa Ord til mig om Bortforpagtningen af Præstegaardsparcerne i Sønderjylland om, at den Maade, man gik frem paa, og de Principper, man handlede efter — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — egentlig var i Strid med Loven. Jeg skal dertil sige, at man kan ikke tænke sig en bedre Imødegaaelse deraf end det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Udtalelser, idet denne udtrykkelig sagde, at naar der dernede fra fremkom Udtalelser om, at man ikke ønskede Udstykning, men var rede til Bortforpagtning, stillede Statens Jordlovsudvalg sig principielt paa det Standpunkt, at man tiltraadte og anbefalede en saadan Bortforpagtning, der ogsaa var i fuldkommen Overensstemmelse med § 43 i Loven om Præstelønninger udenfor København og Frederiksberg, den samme Paragraf, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) nys nævnte.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen var i sin Redegørelse inde paa mange forskellige Spørgsmaal, der ikke i denne Forbindelse var rejst fra anden Side. De Udtalelser, han bl. a. fremsatte om, at de Fordele, man ved Loven af 4. Oktober 1919 gav en enkelt Klasse i Befolkningen, skulde kompenseres ved højere Kirkeskatter, samt den Redegørelse, han knyttede hertil, er selvfølgelig rigtige i alle Maader. Der er formentlig ogsaa en hel Del rigtige Betragtninger i det ærede Medlems Udtalelser om, at den almindelige Lov af 4. Oktober 1919, der jo i øvrigt kan lægges til Grund for Udstykning paa andre Omraader, og Tillempningsloven af 1922 — saaledes som jeg antog, der blev gjort Hentydning til — vilde kunne skabe to Slags Husmænd, der sidder paa de forskellige Lodder til forskellige Afgifter, og at det vil kunne afstedkomme yderligere Utilfredshed og Uro paa dette Omraade. Paa dette fremskredne Tidspunkt af Forhandlingerne skal jeg ikke